

Folketingets Beskæftigelsesudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 22. december 2011

/ J.nr. 2011-0016777

Under henvisning til Folketingets Beskæftigelsesudvalgs brev af 5. december 2011 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 67 (BEU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen (EL).

Spørgsmål nr. 67:

"Kan ministeren bekræfte at Folketingets ombudsmand gennem flere år, og senest den 29. september 2011 har meddelt ministeren, at der ikke er lov-hjemmel for, at ministeren pålægger kommunerne bestemte retningslinjer for anvendelsen af lægekonsulenter?"

Svar:

Det kan bekræftes, at der i årene 2005-2007 var en korrespondance mellem det daværende Socialministerium og Folketingets Ombudsmand om, hvorvidt Socialministeriet i en orienteringsskrivelse til kommunerne kunne fastsætte bindende retningslinjer for afgrænsningen af lægekonsulenternes arbejdsopgaver i forbindelse med den kommunale sagsbehandling.

Ombudsmanden gik dengang ind i sagen, fordi Socialministeriet i orienteringsskrivelsen fra 2003 om lægekonsulenter anvendte formuleringer, som kunne give indtryk af, at der var tale om bindende retningslinjer for lægekonsulenternes arbejde.

Ombudsmanden fandt dette uheldigt, da der ikke i den sociale lovgivning er hjemmel til, at ministeriet kan fastsætte retligt bindende retningslinjer herom. Ombudsmanden henviste til, at det er kommunerne selv, der er berettiget til at tilrettelægge sagsbehandlingen på de sagsområder, hvor kommunen er kompetent myndighed, og at det derfor også er kommunalbestyrelsen/borgmesteren, der som arbejdsgiver for de kommunalt ansatte lægekonsulenter, har retten til at lede og fordele arbejdet.

Ombudsmanden bemærkede, at det ud fra almindelige habilitetsbetragtninger forekom hensigtsmæssigt at lade lægekonsulenter vurdere de lægelige forhold, mens de kommunale sagsbehandlere vurderer de socialfaglige forhold. Såfremt en medarbejder med lægefaglig baggrund i øvrigt har den fornødne indsigt til at kunne vurdere de socialfaglige forhold, er der ikke grundlag for at forbyde, at en kommune kan vælge at ansætte en lægeuddannet til varetagelse af andre funktioner.

Det daværende Socialministerium erklærede sig enig i Ombudsmandens tilkendegivelser, og udarbejdede punkt 202-205 i vejledning nr. 54 af 31. august 2007 om førtidspension i overensstemmelse hermed.

I brevet af 29. september 2011 har Ombudsmanden gentaget det tidligere anførte om den manglende lovhjemmel i relation til den senest udsendte orienteringsskrivelse af 4. juli 2001 fra Pensionsstyrelsen om lægekonsulenters rolle i sager om førtidspension.

Der henvises til svaret på spørgsmål 68.

Karen Hækkerup

/Bent Nielsen